

Folketingets Indenrigs- og Boligudvalg

Stormgade 2-6
1470 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2021-6339

Svar på spørgsmål fra udvalget stillet den 1. oktober 2021.

Doknr.
453980

Spørgsmål nr. 372:

Dato
28-10-2021

”Vil ministeren som opfølgning på den tekniske gennemgang af Indenrigs- og Boligministeriets analyse ”Afrapportering om betalingsforpligtigelse og kommunale incitamenter” i BOU den 30. september 2021 oversende konkrete beregninger med eksempler på dyre enkeltsager, der viser den kommunale besparelse ved at anvende tilbud inden for egen kommune kontra tilbud uden for egen kommune, herunder med udgangspunkt i bl.a. nedenstående beløbsintervaller?”

- 1,0-1,5 mio. kr.

- 1,5-2,0 mio. kr.

- Over 2,0 mio. kr.”

Svar:

Analysen ”Afrapportering om betalingsforpligtigelse og kommunale incitamenter” fokuserer på en kommunes samlede indtægter, når en borger flytter væk fra kommunen i forbindelse med en kommunal indsat. Beregningerne illustrer således udligningsvirkningen ved flytning af en person med karakteristika, som er typiske for personer i relevante indsatser. De relevante indsatser er i analysen afgrænset til anbringelse af børn og unge uden for hjemmet og voksne i botilbud o.lign.

Sammenfattende viser beregningerne, at den negative udligningsvirkning for et anbragt barn typisk vil være under 70.000 kr. og under 200.000 kr. for en voksen i botilbud.

Dette dækker som nævnt det mest typiske billede. I rapporten er der også vist eksempler på, at børn eller voksne i sociale tilbud kan have fx en højere betydning ift. opgørelsen af udgiftsbehov og dermed virkning i udligningsbeløb ved fraflytning til anden kommune. Nedenfor er givet yderligere eksempler herpå, *jf. tabel 1*.

Tabel 1**Fordeling af udligningsvirkning ved fraflytning til anden kommune**

	Procent
Anbragte børn og unge	
Under 100.000 kr.	73
Mellem 150.000 og 250.000 kr.	25
Over 300.000 kr.	2
I alt	100
Voksne i botilbud	
Under 200.000 kr.	81
Mellem 200.000 og 300.000 kr.	17
Over 300.000 kr.	2
I alt	100

Kilde: Indenrigs- og Boligministeriet, "Afrapportering om betalingsforpligtigelse og kommunale incitamenter", 2021.

For gruppen af anbragte børn og unge er der for ca. 73 pct. opgjort en negativ virkning i handlekommunens udligningstilskud på under 100.000 kr. ved en fraflytning. For ca. 25 pct. er der opgjort en negativ virkning på mellem 150.000 og 250.000 kr. og for ca. 2 pct. er der opgjort en negativ virkning over 300.000 kr.

For ca. 81 pct. af de voksne i botilbud er der opgjort en negativ virkning på under 200.000 kr. ved en flytning. For ca. 17 pct. er der opgjort en negativ virkning på mellem 200.000 og 300.000 kr. og for ca. 2 pct. er der opgjort en negativ virkning over dette niveau.

Det skal bemærkes, at de højeste virkninger kan tilskrives det socioøkonomiske udgiftsbehov, som også før udligningsreformen primært var baseret på oplysninger efter bopælskommune. Det gælder særligt eksemplerne med voksne.

For et anbragt barn viser et konkret beregningseksempel en forskel før og efter udligningsreformen i udligningsvirkningen ved flytning på omkring 75.000 kr.

For voksne i botilbud er forskellen i udligningsvirkningen før og efter udligningsreformen i et beregningseksempel opgjort til omkring 30.000 kr.

Beregningerne i analysen vedrører alene virkninger for kommuners indtægter ved en flytning til anden kommune baseret på individoplysninger om karakteristika ved borgere i sociale tilbud. Der er i det anvendte datagrundlag ikke individoplysninger, der kan anvendes til at opgøre den udgift, den ansvarlige kommune har til den enkeltes konkrete indsatser.

I analysen fremhæves det dog, at den kommunale, gennemsnitlige udgift til relevante indsatser kan variere fra knap 0,5 mio. kr. til over 1 mio. kr. Det fremhæves også, at spredningen inden for de enkelte indsatser er betydelig.

Der henvises i afrapporteringen til en analyse fra Social- og Ældreministeriet, der ser på brugen af botilbud til voksne. I analysen opgøres de individuelle enhedsudgifter,

der udtrykker, hvad indsatsen koster for en person med ophold på et botilbud i et år. Analysen viser, at den gennemsnitlige individuelle enhedsudgift er størst for borgere bosat uden for betalingskommunen. Forskellene mellem borgerne bosat i og uden for kommunen kan være et udtryk for, at borgerne bosat uden for kommunen gennemsnitligt set har et større eller mere kompleks støttebehov, der gør det nødvendigt at modtage et mere udgiftstungt tilbud, der ikke nødvendigvis er beliggende i kommunen selv. Det er i analysen dog ikke muligt at belyse dette, og kommunernes konkrete overvejelser i forbindelse med visitationen indgår ikke.

Social- og Ældreministeriets analyse er vedlagt svaret på BOU alm. del – spm. 373, *jf. bilag 1*.

Uanset om en kommune vælger at tilbyde en indsats inden for eller uden for kommunen, vil den i særligt dyre enkeltstager kunne få statslig refusion for den del af udgiften, som overstiger visse beløbsgrænser, *jf. den centrale refusionsordning efter § 176 i lov om social service*.

I nedenstående *tabel 2* vises tre beregningseksempler for den statslige refusion under den centrale refusionsordning. De refusionsberettigede udgifter i beregningseksemplerne er fastsat med udgangspunkt i de beløbsgrænser, som er nævnt i spørgsmålet.

Tabel 2

Den centrale refusionsordning – eksempelberegninger (1.000 kr.)

	Udgift før refusion	Refusion	Udgift efter refusion
Eksempel 1	1.250	100	1.150
Eksempel 2	1.750	248	1.503
Eksempel 3	2.250	538	1.713

Anm.: Under den centrale refusionsordning ydes der for 2021 (2021-pl) 25 pct. refusion for den del af udgiften, der overstiger 0,85 mio. kr. og op til og med 1,66 mio. kr. Der ydes 50 pct. refusion for den del af udgiften, der overstiger 1,66 mio. kr. og op til og med 2,09 mio. kr. Kommunerne vil kunne få refusion på 75 pct. af udgiften i den enkelte sag, der overstiger 2,09 mio. kr.

Med venlig hilsen
Kaare Dybvad Bek

Bilag:

Bilag: BOU alm. del – svar på spm. 373.